Hamd Allah'a, Salat ve Selam Allah'ın Resulüne, ehline, sahabesine ve ona dostluk edenlere olsun.

Bundan sonra;

Yeni haçlı fikir savaşının gerisinde bırakmış olduğu en tehlikeli fikirlerden birisi -gaflette oldukları anda- Müslümanların kalplerine ekmiş olduğu yıkıcı düşüncelerdir. Bu düşünceler, İslam ümmetinin varlığının yok olma tehdidi altında kalmasına, İslam topluluğunun yok olmasına ve kişinin dinini kökünden kaybetmesine neden oldu. Bazılarının nefislerinde kökleşen bu düşüncelerin en kötüsü ise milliyetçilik düşüncesidir.

Milliyetçilik ve Tarihi

El-Vataniyye (Milliyetçilik) lügat olarak; vatan kelimesinden türemektedir. Vatan ise; insanın yurdu, sığınağı ve ikamet ettiği evidir. Çoğulu ise (Evtan) yani vatanlar anlamına gelir.

Terim olarak milliyetçilik (El-Vataniyye) ise; Avrupa toplumlarının yapılanmasının tekrar gözden geçirilmesine neden olan Avrupa'nın fikirsel ve siyasal değişiminden ötürü Avrupa'da meydana gelen bir kavramdır. Bu toplumlar mezhep üzere kitleleşen dinsel (Protestan, Katolik, Ortodoks, Ermeni) toplumlardan, Irkçılık ve Coğrafya (Vatan-Milliyetçilik) üzere kitleleşen toplumlara dönüştüler. O dönemde ırkçılık ve milliyetçilik üzere kurulu bazı devletler kuruldu. Bu devletler, din adıyla iktidar baskısına, papaların fesadına ve kiliselerin zulmüne karşı gelme ve birçok canın ve varlığın yok edildiği dini çatışmalar yüzünden dinsizliği (laiklik) kendisine metot edindiler.

Milliyetçilik, kavram ve metot olarak Avrupa'da uygulama bulmuştur ve vatan düşüncesine dayanır. Vatan ise; beşeri kanunların egemenliğine, o vatanın hükümdarının itaatine ve dostluğun vatan için olduğuna bağlı kalıp bu konularda ittifak eden insanlardan bir topluluğun yaşadığı yerdir. Bu teoriye göre bir vatanın evladı o vatanın evladı olmayan yabancı birine oranla daha fazla haklara sahiptir. Bunun karşılığında ise her bir vatandaşın vatanını savunması, ona dostluk edenlerle dostluk etmesi ve düşmanlık gösterenlere ise düşmanlık göstermesi gerekmektedir.

İşte bu, asırlar önce haçlı ordusunun Müslümanları zorladığı ve laik batının İslam beldelerine soktuğu milliyetçiliğin gerçeğidir. Müslümanın dostluğunu dinine değil de bulunduğu bölgeye bağlamak için askeri olarak Müslümanların beldelerini işgal ettiler ve halklarını kendi ilkelerine sarılmaları için zorladılar. Çünkü bu

şekilde Müslümanların birliği yok olacak, güçleri azalacak ve kontrol altına alma daha kolay olacaktı.

Bu kirli ve pis milliyetçilik kavramı İslam toplumu ve evlatları arasında yayılmaya başladı. Müslümanların birçoğu uzun bir zaman vatandaşıyla dostluk edip yabancıya (dinde kardeşine) düşmanlık eder oldu. "Vatan savunması", "önce vatan", "Vatan toprağı birdir", "Din Allah'ındır vatan herkesin", "Allah, vatan, lider" ve buna benzer milliyetçilikten türeyen çirkin deyimler ortaya çıktı ve bunlara rağbet edildi.

Milliyetçilik Irkçılığın Kızıdır:

Bir önceki bakış açısıyla; eğer milliyetçilikle vatan temeline dayalı bir dostluk kast ediliyorsa ırkçılıkla da ırkçılık temeline dayalı bir dostluk kast edilmektedir.

"Kavmiyet" (Irkçılık) lügat olarak "Kavim" kelimesinden türemiştir. Kişinin kavmi, aşireti ve kabilesidir.

Irkçılığın terim olarak manası ise; tarih, ırk, renk veya dil gibi ortak sıfatlara ve özelliklere sahip olan bir grup insanı birbirine bağlayan bağdır.

Irkçılık, Dar-ul İslam'ın ortadan kalkmasından ve Hilafetin düşmesinden sonra İslam Diyarıyla savaşan sapkın cahiliye yöntemlerinden biridir. Öyle ki ırkçılık, İslami akideyi yok eden yıkıcı oluşumların ilkidir. Böylece Arap, körfezli, Afrikalı, Türk veya diğer ırklara müntesip olmak; toplumun, dostluğun ve yardımın temeli kılındı. Bu pis ırkçılığın rahminden ise milliyetçilik rezilliği doğdu. İkisinin de çıkış yeri ve hükümleri birdir.

İslam'da Milliyetçiliğin Hükmü:

Az önce zikredildiği üzere milliyetçilikle, İslam için yapılan dostluk ve düşmanlık inancının terk edilip yerine vatan için dostluk ve düşmanlık akidesinin geçirilmesi kast edilmektedir. Milliyetçilik, kişiyi İslam milletinden çıkartan büyük küfürlerdendir. Her kim milliyetçiliğe tutunur, ona davet eder ve onun için çalışırsa o, İslam dininden dönmüş bir mürteddir. Sıradaki başlık bunun bir kısmını açıklamaktadır.

Milliyetçilik Dininin Bazı Fesadları:

Birincisi: Milliyetçilik Allah'a Şirk Koşmaktır: Milliyetçilik, vatanın Allah'tan başka ibadet edilen bir put ve tağut olarak kabul edilmesine davet eden batıl bir din ve bir cahiliye metodudur. Milliyetçilik dini, insanları sadece kendisi için çalışmaya,

fedakârlık yapmaya ve kendi uğrunda savaşmaya mecbur kılar. Kin ve düşmanlığın her ne kadar Allah'ın dostları da olsalar kendi sınırları dışındakilere, dostluğun ve sevginin ise küfürde en tehlikeli ve şirkte en kötüsü olanı da olsa kendi sınırları dâhilindekilere yönlendirilmesini ister. Bu durumda milliyetçilik Allah'u Teâlâ'dan başka ibadet edilen bir ilah ve ortak konumundadır. Öyle ki Allah'u Teâlâ şöyle buyurmuştur: **"İnsanlar arasında Allah'ı bırakıp da O'na ortak koşanlar vardır. Onları, Allah'ı severcesine severler."** [Bakara, 165]

İkincisi:

Milliyetçilik, Dostluk ve Düşmanlık Akidesini Bozar: Çünkü İslam'da dostluk ve düşmanlık, Müslüman ve Müslüman olmayanlar arasında din merkezli ayrışma ve tefrika üzerine kuruludur. Nitekim Allah'u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **"Sizin dostunuz ancak Allah'tır, Resulüdür ve Allah'ın emirlerine boyun eğerek namazı kılan, zekâtı veren müminlerdir."** [Maide, 55]

Ve yine şöyle buyurmuştur: **"Ey iman edenler! Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden dininizi alaya alıp oyuncak edinenleri ve öteki kâfirleri dost edinmeyin."** [Maide, 57]

Milliyetçilere göre dostluk, vatan sınırları içerisindeki toprak parçasında kalma esasına bağlıdır. Bu, Allah'ın ﷻ kâfirlerden ayrılma için şer-i sebeplerle ortaya koyduğu farkları ortadan kaldırdığı gibi sahih şer-i nasların açıklığına da karşı gelmektir. Allah ﷻ şöyle buyuruyor: **"Münafıklara, kendileri için elem dolu bir azap olduğunu müjdele. Onlar, mü'minleri bırakıp kâfirleri dost edinen kimselerdir. Onların yanında izzet ve şeref mi arıyorlar? Hâlbuki bütün izzet ve şeref Allah'a aittir."** [Nisa, 138-139]

Üçüncüsü:

Milliyetçilik, Hicret ve Darların Hükümlerini Ortadan Kaldırır: Vatan bağının din bağına üstün kılınması insanlar üzerindeki hükümlerin karışmasına ve birbirine girmesine neden olur. Şeriatte karar kılındığı üzere; küfür hükümlerinin üstün olduğu belde ile İslam hükümlerinin üstün olduğu ve Allah'ın ﷻ indirdikleriyle hükmedilen belde arasında fark vardır. Her birinin kendine has hükümleri vardır. Bu hükümlerden birisi de küfür beldesinden İslam beldesine hicretin vacipliğidir. Ancak milliyetçilik dininde bu meseleleri konuşmaya kesinlikle yer yoktur. Çünkü milliyetçi bir kişi vatanına bağlı kalır. Hatta bu vatan riddet, küfür ve fesad beldesi bile olsa yine onu savunur.

Dördüncüsü:

Milliyetçilik, Kâfir ve Müslüman Arasındaki Farkı Ortadan Kaldırır: Milliyetçilikle, küfür vasfını taşıyan ile iman vasfını taşıyanlar birbirine karışır. Çünkü insanlara muamelede toprağa bağlılığı temel esas kabul etmek, Allah'ın ﷻ dünya ve ahirette insanlar arasındaki ayrılıkta şer-i sebep kıldığı din temeli üzerine bina edilen farkları kesinlikle ortadan kaldırır. Milliyetçilik, insanların kâfirini, müminini, iyisini ve kötüsünü bir tutar. Bu da dinde kat-i olarak gelen delillerin açıklığını yalanlamaktır. Bu delillerden biri: **"Biz Müslümanları suçlular gibi kılar mıyız?" "Size ne oluyor, nasıl hüküm veriyorsunuz?"** [Kalem, 35-36]

Ve yine: **"Yoksa biz iman edip salih ameller işleyenleri, yeryüzünde fesat çıkaranlar gibi mi tutacağız? Yoksa Allah'a karşı gelmekten sakınanları yoldan çıkan arsızlar gibi mi tutacağız?"** [Sad, 28]

Beşincisi:

Milliyetçilikte Saldırı Cihadını Iptal Etmek Vardır: Saldırı cihadı, Allah ﷻ yolunda cihadın iki kısmından biri ve Allah'ın ﷻ kelimesinin yücelmesi için kâfirlerin kendi yurtlarında yapılan savaştır. Milliyetçilerdeki cihad ise; dış saldırıya karşı vatan sınırlarını savunmaktan öteye geçmemektedir. Onların en büyük gayeleri, topraklarının selametini ve birliğini muhafaza etmektir. Onlara göre yakınımızdaki kâfirlerle savaşmak için bu sınırları aşmak ise, komşu devletlerin ulusal güvenliğini ihlal etmek, uluslararası barışı bozmak, "komşu ülkelerle iyi geçinme" ilişkilerine zarar verme ve bu devletlerin iç işlerine açık bir şekilde saldırmak demektir.

Bu da, cihad farzını açıkça ortadan kaldırmak ve yalnızca Allah'a ﷻ kulluk edilene, şirk ortadan kalkana ve Allah'ın ﷻ indirdikleriyle hükmedilene kadar bulundukları her yerde kâfirleri öldürme gibi dinde zaruri olarak bilinen hükümleri de reddetmek demektir.

Altıncısı:

Milliyetçilikte Ayrılık ve Ihtilaf Vardır: Çünkü Müslümanların arasını ayırır ve onları birbirinden nefret eden uluslar ve kavimler haline getirir. Her biri kendi toprağı, tarihi ve mirasında taassup eder. Milliyetçilik, Arap Müslümanı kardeşi olan Arap olmayan Müslümandan ayırır, hatta Arapları kendi aralarında da Iraklı, Suriyeli veya Mısırlı olarak ayırır. Aynı şekilde milliyetçilik Türk, Kürt ve Persler gibi acem Müslümanların arasını da ayırmaktadır.

Ayrıca milliyetçilikte, Allah'ın ﷻ kenetlenme ve toplanma emrine karşı bir zıtlık vardır. Öyle ki Allah ﷻ şöyle buyurmuştur: **"Hep birlikte Allah'ın ipine sımsıkı sarılın. Parçalanıp bölünmeyin."** [Ali İmran, 103]

Aynı zamanda bu ayette Allah'ın ﷻ şu sözüyle vasıflandırdığı din kardeşliğine değinme vardır: **"Müminler ancak kardeştirler."** [Hucurat, 10]

Bu, sahabenin رضي الله عنهم tek bir ceset olduğunun açık bir suretidir. Kureyşli Hamza'yı, Habeşli Bilal'ı, Rum'lu Suheyb'i bir araya getiren İslam'dı vatan değil.

Yedincisi:

Milliyetçilik Cahiliye Çağrılarından Biridir: İslam, cahiliyenin mezhep, vatan, ırk, renk ve cinsiyet gibi tüm davalarıyla savaşmıştır. Şüphe yoktur ki ırkçılık ve milliyetçilik çağrısı İslam dışında bir şeye çağrıdır.

Şeyhu'l İslam İbn-i Teymiye şöyle dedi: "İslam ve Kur'an çağrısının dışına çıkan her soy, belde, cinsiyet, mezhep ve tarikat cahiliye tesellisindendir." [Mecmu'ul Fetava]

Şüphe yoktur ki; ırkçılığın ve milliyetçiliğin yöneticileri ırkçılık taassupçuluğuna ve cahiliye milliyetçiliğine davet etmektedirler. Araplık ve milliyetçilikle de övünmektedirler. İslam bunlardan ve bunların küfür metotlarından beridir.

Şüphe ve Reddiye:

Milliyetçilerin her zaman kendilerini avuttukları şeylerden birisi de vatanı sevmenin imandan olduğudur. Vatan uğrunda ölmenin şehadet olduğunu mırıldanıp, bunun gibi bazı yalanları halklarının kulaklarına fısıldıyorlar.

Buna Reddiye Olarak: Vatanı sevmek imandandır sözü ne bir hadistir ne de böyle bir şey nakledilmiştir. Dayanak olarak batıl olduğu gibi içerik olarak da batıldır. Bu şeriatla çelişen asılsız bir sözdür. Çünkü vatanı sevmeyi imanın derecelerinden ya da ölçüsünden kılmak Allah'ın ﷻ şeriatının kusurlu olduğunu iddia etmektir. Öyle ki bu vatan küfür beldesi ise nasıl olacak? Müslüman küfrü sevebilir mi?

Vatanı savunma uğrunda ölüm şehadettir sözü ise apaçık bir yalandır. Eğer bunun doğru olduğunu varsayarsak o zaman bizimle vatanlarını savunan kâfirlerin eşit olması gerekir. O halde aramızdaki fark nerede?

Şehid, Allah Resulü'nden ﷺ sahih olarak rivayet edildiği üzere; Allah'ın ﷻ kelimesinin yücelmesi için savaşan kimsedir. Ancak **"kim toprağı için öldürülürse şehiddir"** sözü, Ahmed, Ebu Davud, Nesai ve Tirmizi'nin sahih bir senetle tahric ettikleri şu hadise fazladan katılmış bir sözdür: "Kim malı için öldürülürse şehiddir, kanı için öldürülürse şehiddir, dini için öldürülürse şehiddir, ehli için öldürülürse şehiddir". Ancak bu fazlalığa hiçbir hadis kitabında rastlamadık.

Bu söylentinin doğru olduğunu varsaysak bile, Müslümanın uğrunda şehit olarak öldürüldüğü toprak, Allah'ın ﷻ şeriatıyla yönetilen İslam beldesidir. Mücahid bir kimse, İslam'ın hükümlerinin üstün olduğu bir beldeyi savunur ve ona saldıran herkesle savaşır. Günümüzde birçok beldede olduğu gibi riddet, küfür ve fesad bir beldenin toprağını korumak için savaşmaz.

Uyarı ve Nasihat:

Şunu da zikretmeden geçmeyeceğiz; kişinin doğup büyüdüğü beldeyi sevmesi tabiatından olduğunu inkâr etmiyoruz. Bu yaratılıştan gelen bir sevgidir. Fıtratı bozuk bir kimseden başkası bunu inkâr edemez. Öyle ki Allah ﷻ Resulü'ne ﷺ şu sözüyle hitap etti: **"(Ey Muhammed!) Biz senin çok defa yüzünü göğe doğru çevirip durduğunu (vahiy beklediğini) görüyoruz. (Merak etme) elbette seni, hoşnut olacağın kıbleye çevireceğiz. (Bundan böyle), yüzünü Mescid-i Haram yönüne çevir."** [Bakara, 144]

"(Merak etme) elbette seni, hoşnut olacağın kıbleye çevireceğiz." Yani seni Beyt-ül Makdis'den razı olduğun, hoşnut olduğun ve sevdiğin kıbleye çevireceğiz. [Kurtubi Tefsiri]

Kâbe'nin olduğu yer ise, Nebi'nin ﷺ hakkında şöyle buyurduğu Mekke'dir: **"Benim için senden daha güzel ve sevimli bir belde yoktur, eğer kavmim beni çıkarmış olmasaydı senden başkasında yaşamazdım."** [Tirmizi rivayet etmiştir]. Bu, Allah Resulü'nün ﷺ doğduğu, büyüdüğü ve yaşadığı vatanına olan sevgisinin ilanıdır.

Bu sevgi de, yaratılışta olan diğer sevgiler gibi insanın tabiatında olan sevgilerdendir. Hoşlanılmayan veya kötü olan bir şey değildir. Ancak bu sevginin, sınırı aşmaması, Allah'ın ﷻ emrettiği ve nehyettiğiyle de çelişmemesi gerekir. Allah ﷻ şöyle buyurmaktadır: **"De ki: "Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz bir ticaret ve beğendiğiniz meskenler size**

Allah'tan, peygamberinden ve O'nun yolunda cihattan daha sevgili ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin! Allah, fasık topluluğu doğru yola erdirmez." [Tevbe, 24]

İnsanın nefsini, ehlini, aşiretini, malını ve vatanını sevmesi sınır aşmadığı sürece normal bir sevgidir ve şeriat bunu yasaklamamıştır. Buradaki sınırı aşmaktan maksat ise; bu sevginin Allah, Resulü ve O'nun yolunda cihad sevgisinin önüne geçmesidir.

Bundan dolayıdır ki; Müslüman kişi, dinini yaşayamayacağı bir beldeden hicret etmekle emrolunmuştur. Bu belde doğduğu, yaşadığı ve sevdiği belde bile olsa. İnsanların en hayırlısı Nebi ﷺ ve nesillerin en hayırlısı sahabe رضي الله عنهم Allah'ın ﷻ emrine uyup sevdikleri belde Mekke'yi, kazandıkları mallarını, ailelerini ve akrabalarını terk edip kendilerine yabancı olan yeni bir beldeye Medine'ye hicret ettiler. Öyle ki orda ne aileleri vardı ne de malları. Peki neden? Çünkü orası İslam beldesi ve İslam Devleti'ydi.

Günümüzde ise Allah ﷻ Müslümanlara Irak, Şam ve Allah'ın ﷻ diğer beldelerinde İslami Hilafeti ilan etmeyi bahşettikten sonra Hilafet diyarı, hicret ve cihad beldesi haline geldi. Bu nedenle Arap ve kendini İslam'a nisbet eden diğer küfür diyarlarında bulunan tüm Müslümanların İslam Devleti'ne hicret etmeleri ve bulundukları vatanlarından ayrılmaları onlara vacip oldu. Allah'ın ﷻ iftira atanlar hakkında buyurduğu gibi zayıflık bahanesi sizlere fayda vermeyecektir: **"Kendilerine zulmetmekteler iken meleklerin canlarını aldığı kimseler var ya; melekler onlara şöyle derler: "Ne durumdaydınız? (Niçin hicret etmediniz?)" Onlar da, "Biz yeryüzünde zayıf ve güçsüz kimselerdik" derler. Melekler, "Allah'ın arzı geniş değil miydi, orada hicret etseydiniz ya!" derler. İşte bunların gidecekleri yer cehennemdir. O ne kötü varış yeridir."** [Nisa, 97]

Bu ağır tehdit, hicret vacibinden geri kalıp vatan sevgisini tercih edenler hakkındadır. Bunlar hakkında durum böyle iken İslam beldesinden küfür beldelerine göçenlerin durumu ne olur? Nitekim Müslüman olarak geçinen bazıları, İslam Devleti topraklarını bırakıp haçlılar, Rafiziler ve laiklerin yönetimi altında olan bölgelere ve devletlere göç ettiler. Kıyamet günü Allah'a ﷻ ne diyecekler?

Allah'tan ﷻ Müslümanları küfür diyarından İslami Hilafet Diyarına hicret etme yoluna iletmesini diliyoruz.

مكتبة الهمّة
İSLAM DEVLETİ HİMMET OFİSİ

DOSTLUK İSLAM İÇİNDİR

VATAN İÇİN DEĞİL